

Udat.

SENDER

Ludvig Find

RECIPIENT

Jens Ferdinand Willumsen

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Dansk

Mentioned people:
Kirsten Find
Edith Willumsen

Archive:
J.F. Willumsens Museum
Arkivkasse: A/I/4 - FG

TRANSCRIPTION

Kære Willumsen. Dette kommer bagefter, ligesom det tynde Øl og i Forhold til den Virak, som man hælder over Dem i "Politikken", - selv vor gamle Ven, Petersen hælder sit Sn-Horn over Dem, salver Dem – saa er dette tyndt Øl og skal være det, for det er sundest Dagen derpaa.

Jeg tænker tilbage til den Tid, jeg først traf Dem og fremefter, og føler i Grunden en Glæde og Lettelse ved at se, vi tidt har været i Skænderi og været uenige, og jeg vist tidt har irriteret Dem.

Det viser, at der intet Falskneri var i mit Venskab og min Beundring – Hvor dette Ord paa næsten uhyggelig Vis anvendes paa Dem.

Jeg holdt meget af Dem, gamle Willumsen. Men jeg tror næsten

aldrig saa meget, som naar De følte Dem mat i Sokkerne, langt nede i Modløshed. Saa rentudsagt elskede jeg Dem. Maaske laa det noget i, at De saa kom mere paa Siden af En, saa den Lille bedre kunde naa op til Dem.

De prises for Deres Mod, og jeg har tidt og mange Gange frydet mig, naar De midt i Lummerheden kom med et salt Pust fra Atlanterhavet.

Overfor Dem privat vil jeg altsaa gjerne henlede Opmærksomheden paa Deres Modløshedsperioder. De var altid saa dejlig "Menneske". Og midt i al Deres Kraftløshed var Tanken om alt det, De vilde udrette, men fandt saa svært baade af den ene og den anden

Grund, blev netop Kræften til. Hurra! for den Willumsen. Gid der nu i dette havde indsneget sig blot en lille Draabe af det Fluidum, som man ikke skal prale af, men som man med Aarene saa pokkers gjerne vilde eje noget rigtigt af: Varme for de gamle Venner. Beundring for Dem har jeg altid haft. Men den alene er en kølig Ting. Hils Deres storslaaede Kone, hvor kan vi dog godt lide hende, og hvor hun dog passer til Dem, det bedste, jeg vist kan sige hende.

Deres gamle Ven
Find.

Hilsen naturligvis fra Kirsten.

Kære Willemssen. Dette kommer
bagefter, ligesom det tynde Pl.
og: Forhold til den Virke, som
man holder over Dem i "Politikken",
— så vor gamle Ven, Petersen
holder sit In-Korn over Dem,
sælver Dem — daa er dette tynde
Pl. og skal være det, for det er
sindst Oagen derpaa.

Jeg tænker herved til den Tid, is
først traf Dem og fremefter, og
hvor i grunden en Gletsch og Lethed
er at se, vi lidt har været i
Skænderi og været uenige, og is
ryst lidt har irriteret Dem.

Det viser, at der intet Falskeneri
var i mit Vord og min Be-
undring. — Hvor dette Ord paa
næsten idyllisk Vis smelter paa
Dem —

og holdt meget af Dem, gamle
Willemssen. Men i tro næsten

aldrig saa meget, som naar
Or fikke Dem med i Løkkerne,
laugt med i Møtelsed. Saa
reindubstalt elskede i Dem.
Naar de saa det nogst, at Or
saa som mere paa sig, af en
saa den lille bedre kunde saa
op til Dem.

Or priser for Ors hos, a is bar
tid og mangt Gang frydet mig,
naar Or mied i Tinnerbren
kom med et saet Tust fra
Hænderboret.

Ors for Dem privat vil is altsaa
gjerne kulek, og mædksomheden
paa Ors Møtelsed perioder.
De var altsaa saa dygt, herunder:

Or mied i al Ors Hæftelsed
med Tanden om alt det, Or vil
indrette, men laudt saa svært
baad af den ene og den anden

Gründ, der netop Hæftes
til. Kurra! for den Willunson.

— Giv der nu i dette haade
indmægt sig blot en lille Orske
af det Hædium, som man ikk
skal prae af, men som man med
barene saa Pottere, der vil
is nok sigst af: Varne
for de gamle Vinner. Beundring
for Dem har is altsaa haft. Men
den alene er en krig. Ting.
Hils Ors storslaad Bone, hvor
kein is der godt til kende, og
hvor kun Or passer til Dem,
det bakte, is ist kan sig
kende.

Ors gamle Ven
Finn.

Nilsen naturdyr fra Kirke.